

YA čtu

Z pera knihomolů

11 povídek od českých a slovenských knižních bloggerů

#11z10 #zperaknihomolu #recenzentiautory #povidkynaruby
#yactu #yactupovidky #yapovidky #knihomoloveknihomolum

Z pera knihomolů

Z pera knihomolů

Dále ilustrovali:

Romana Bihari

Gottmi

Hana Grehová

Ondřej Houska

Radši knihu

Adéla Stopka

Jaroslava Šupová

Všechny postavy a události zmíněné v povídkách jsou fiktivní. Jakákoliv podoba s osobami žijícími či zemřelými je čistě náhodná.

Tento text je chráněn autorským právem a nesmí být šířen ani reprodukován bez svolení nakladatele. Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu směrnice o autorském právu na jednotném digitálním trhu je zakázána.

Texty povídek © Eliška Hronová, Evie Ilková, Natálie Jalovcová, Michaela Rodová, Adéla Rosípalová, Karolína Skácelová, Lea Stehelová, Alena Štraubová, Sára Topinková, Marie Vystrčilová, Zuzana Žáčková, 2023

Ilustrace na obálce © Radši knihu, 2023

Koncept obálky a grafika knihy © Michaela Macáková, 2023

Ilustrace k povídkám © Romana Bihari, Gottmi, Hana Grehová, Ondřej Houška, Evie Ilková, Natálie Jalovcová, Radši knihu, Lea Stehelová, Adéla Stopka, Jaroslava Šupová, Zuzana Žáčková, 2023

Ilustrace kocoura Karla na str. 251 © Natálie Jalovcová, 2023

Ilustrace stránek povídky Zuzany Žáčkové (mimo úvodní) © Michaela Macáková, 2023

Fotografie a ilustrace v části *Autoři & ilustrátoři* včetně profilových fotografií u povídek © Romana Bihari, Gottmi, Hana Grehová, Ondřej Houška, Eliška Hronová, Eva Ilková (profilová fotografie Evie Ilkové), Evie Ilková, Natálie Jalovcová, Dominika Líšková (profilová ilustrace Michaely Rodové), Michaelle, Michaela Rodová, Adéla Rosípalová, Zuzana Schedová (profilová fotografie Karolíny Skácelové a v medailonku dvě fotky vpravo), Karolína Skácelová, Lea Stehelová, Adéla Stopka, Alena Štraubová, Jaroslava Šupová, Sára Topinková, Marie Vystrčilová, Zuzana Žáčková, 2023

Fotografie YA čtu boxu © Michaela Rodová, 2024, 2025

ISBN (tištěná kniha): 978-80-908376-9-0

ISBN (pdf): 978-80-53046-14-5

ISBN (epub): 978-80-53046-12-1

ISBN (mobi): 978-80-53046-13-8

*Pro všechny, kteří v knihách našli druhý domov,
a zejména pro ty, již ten třetí objevili mezi lidmi,
kteří to mají stejně*

Obsah

Sára Topinková <i>Devět věcí</i>	15
Alena Štraubová <i>Roztáhnout křídla</i>	33
Karolína Skácelová <i>A co když to (ne) vadí</i>	57
Adéla Rosípalová <i>[elen]a</i>	75
Michaela Rodová <i>Uvidíme se v pekle</i>	93
Natálie „Sol“ Jalovcová <i>Konečně sbohem</i>	117
Zuzana Žáčková <i>Neklidné duše</i>	129
Lea Stehelová <i>Květ ze všech nejkrásnější</i>	147
Marie Vystřčilová <i>Všechna moje pluska</i>	167

Evie Ilková 189
Uoidíme se

Eliška Hronová 211
Něco mnohem lepšího

Autoři a ilustrátoři 237

Povídky

Sára Topinková

Devět věcí

Během života se rozcházíme a zase scházíme. S místy, které si zamilujeme, se situacemi, na něž si zvykneme, s lidmi, již se pro nás v průběhu všech těch ztrát a nálezů stanou důležitými. A hlavně – sami se sebou.

#devetveci #contemporary #zlomenesrdce

Ilustroval Ondřej Houška

Sněží, i když je druhá půlka května.

Vločky nezebou na nahé kůži. Nelepí se k sobě, netvoří na zemi souvislé koberce; vlastně to vůbec není sníh. Jenom chmýří z pampelišek. Divoce kolem mě poletuje, aniž bych byt tušila, kde jeho cesta nakonec skončí.

Možná na hladině řeky.

Možná se namočí a tíha vody ho stáhne ke dnu.

Ovšem já se se závažím v podobě nepříjemných myšlenek snažím bojovat. Dobře vím, kam mířím. Soustředím se na svoje kroky, nohy hezky ve střídavém tempu pokládám přes sebe; v růžových teniskách se srdíčky, kde se píše, že miluju sebe. Které miloval on. Na očích mám sluneční brýle, díky nimž všechno vypadá barevněji a zářivěji, ale já nejsem schopná to naplno ocenit, protože mi zrak i přes moje usilovné snahy kromě chmýří a mých chodidel zaměstnávají také všechna ta slova.

Před mýma očima dostávají podobu štítků. Nálepek. Neexistují, vidím je jen já, jsou trochu průsvitné a mají tmavé, vlnité okraje. Objeví se mi před očima pokaždé, když vidím jednu z těch věcí, jedno z těch míst, když se mi vybaví vzpomínky a já zapomenu na to, že nechci vzpomínat.

Procházím kolem **zastávky**, kam vždycky přijížděl. Nikdy jsem úplně nevěděla, co mám dělat, když se autobus, v němž seděl, začal přibližovat. Seděla jsem na lavičce, poprvé v kabátu a s rukavicemi na rukách, naposledy už jenom ve svetru a džínové bundě. Myslela jsem na to, že mě vidí, že se na mě dívá, a já netušila, jestli bude přirozenější prostě čekat a hledět k zemi, nebo očima pátrat mezi sedáčkami autobusu, zůstat sedět, nebo vstát.

Je to tady. Zase se objeví ten pocit fyzické nevolnosti, střeva se mi

zauzlují a můj obličej se stáhne do bolestivého šklebu, který se snažím z tváře co nejrychleji setřást. Skoro mi to připomíná ten záchvěv, který vaším tělem na setinu vteřiny projede poté, co tak tak zabráníte vlastnímu pádu ze schodů nebo ze židle. Jen to trvá mnohem déle a nenásleduje úlevné oddechnutí.

Spíš... prázdnost?

Autobus, do něhož plánuju nasednout, zastavuje na druhém konci náměstí, což ovšem neznamená, že bych *mu* mohla uniknout. Vlastně mu jedu přímo naproti, ač o tom neví. Dva týdny od osudového „nemůžeme se dál vídat“, dva týdny od posledního kontaktu, dva týdny ode dne, kdy jsem měla kluka.

Měla jsem kluka. A teď už ho nemám. Myslela jsem si, že pokud to někdy nastane, bude tahle věta bolet mnohem víc, ale možná právě ten můj věčný strach z toho způsobil, že jsem s tím byla smířená dřív, než se to vůbec stalo.

Zakopnu o schod. Tohle je to, o čem jsem mluvila. Úzkost. Úleva. Žiju. Přesně tak to má být.

Od zastávky, kde jsem na něj čekala, jsem pořád dál a dál. Štítek je stále průhlednější. Boty. Moje boty. Soustředím se na boty.

Levá, pravá, levá, pravá, levá... chmýří z pampelišek, boty, koš, vyhazuju žvýkačku, chmýří, zastavuju, přede mnou jsou dva lidé, holka, která se mnou chodila na základku, nějaký starý pán, za mě se hned zařazuje někdo další.

Mobil. Autobus má přijet za dvě minuty.

Jedna, dva, tři, čtyři, pět, šest, sedm, osm.

Dvakrát poklepu prsty na své klíční kosti. Natáhnu ruku před sebe a podívám se na svoje prsty.

Klouby mi vystupují, proto jsem měla vždycky problém s tím nosit normální kovové **prstýnky**.

Další štítek.

Začala jsem si je navlékat z korálků.

Vždycky si s nimi hrál.

„Ti taky jeden navlíknu, když se ti tak líbí.“

„Aby sis mě označkovala, jo?“ zašklebil se.

Ale u prstýnků jsem neskončila. Moje zápěstí se skrývala pod záplavou barevných náramků. A můj krk? Přišla jsem si nahá, když jsem si kolem něj ráno neupnula alespoň dva řetízky.

Jednou jsme spolu leželi na lavičce v parku a on se ke mně sklonil. Pohladil mě po čelisti, přešel mi po růžovém řetízku a zašeptal: „Víš, že se mi hrozně líbí, když je nosíš takhle natěsno?“

Ten stejný mám dneska. Prsty plnými prstýnků, na které sahal, zmáčknu kůži ve výstřihu, potom si růžový řetízek sundám a strčím ho do **plátěnky s potiskem kočky**.

Kterou mi nesl, když jsme spolu byli na třetím rande.

Někde jsem četla, že bych se měla po rozchodu zbavit všeho, co mi ho připomíná.

Brzy mi došlo, že bych se musela zbavit i sama sebe.

Žila jsem před ním tak dlouho. Všechny ty věci se mnou žily tak dlouho. Je to prostě jenom taška. Byla se mnou dřív než on. Je se mnou i poté, co on zmizel. Stejně jako všechno moje oblečení, moje boty, můj pokoj, který jsem den po našem rozchodu přestěhovala k nepoznání, protože mi bylo fyzicky špatně z každé té vzpomínky, která tam zůstávala, která se jako šlahoun vinula po mém křesle, po mé židli, po knihovně, byl všude a já ho potřebovala jakkoli vyhnat pryč.

Přijíždí autobus.

Dveře se otevřou s povzdechem stroje, který skoro neslyším, protože mi v uších hraje Lenny Kravitz. Chystám si z peněženky přesnou částku, kterou po mně bude chtít autobusák, neb nerada čekám na vracení drobných. Jedno sluchátko si nechám v uchu, druhé vyndám, kdyby na mě náhodou chtěl mluvit.

Posadím se do levé části autobusu, na poslední dvojsedačku před pětkou. Na sedadlo vedle sebe položím plátěnku, mou plátěnku, jenom mou, nepoznamenanou kýmkoli jiným, prázdné ucho opět zašpuntuju sluchátkem, které uplynulou minutu jen tak bezcílně viselo ve vzduchu.

Tuhle cestu znám nazpaměť. Tři zastávky, než přijde čtvrtá, konečná, na níž vystupuju já. Poslední měsíce mi připadala nekonečná, protože na jejím konci na mě pokaždé čekal on a já se nemohla dočkat. Seděla jsem na sedačce, nadšení ze mě tryskalo, popohánělo autobus kupředu, anebo ho možná vlastně zpomalovalo, protože mi přišlo, že tam snad nikdy nedojedu. Ale dojela jsem a on tam čekal, usmál se na mě, objal mě, políbil, chytil za ruku a spoustu dalších hodin mě nepustil.

Poslouchala jsem tu písničku.

I'll be waitin'

As long as I'm breathin'

I'll be there

Slyšela jsem tato slova a věřila jim. Věřila, že ke mně skrze ně promlouvá, protože nemohla být náhoda, že jsem ji poprvé slyšela v den, kdy jsem ho potkala.

Teď vím, že jsem tu píseň nechápala celou. Nebo ji chápat nechtěla. Neslyšela jsem to, co jsem měla slyšet doopravdy.

He broke your heart

He took your soul

You're hurt inside

Cause there's a hole

Dnes za ním nejedu. Ale na nádraží na mě čeká. Vzpomínka na něj, jeho stín, jeho paže, jsou tam a vidím, jak objímají holku, kterou jsem byla ještě nedávno, holku, která milovala, holku, která se učila věřit, že někdo může milovat ji.

Projdu jím. Zničím ho. Vypaří se.

Na chvíli.

V uších mám sluchátka, mívám neznámé lidi, přemýšlím, jestli jsem někdy někoho z nich viděla, přemýšlím, jestli někdy někdo z nich viděl mě a jeho spolu. Dojdu k přechodu, čekám tam na zelenou společně se spoustou dalších lidí, na chvíli tvoříme souvislý celek, ale za několik minut se rozprchneme každý svým směrem.

Procházím kolem růžového **stánku se zmrzlinou**.

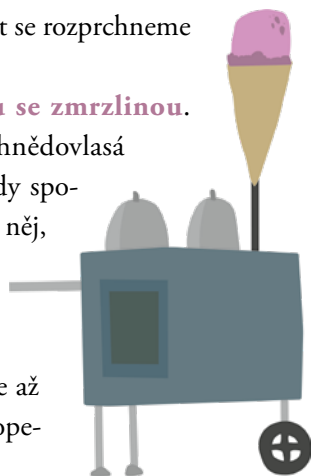
Za pultem s nabídkou sedí ta stejná hnědovlasá slečna, která tam seděla, když jsme tudy spolu šli úplně naposledy. Odjížděla jsem od něj, z nejlepšího víkendu ve mém životě, z víkendu, který on strávil úvahami o tom, jak se se mnou rozejde.

Tehdy se na ten stánek díval. Říkal, že až mě doprovodí na bus, možná si jeden kopeček koupí.

Měl problémy se zrakem. Přemýšlela jsem, jestli tu holku vidí. Jestli se mu líbí.

Vadilo mi, že o tom přemýšlím. Že žárlím. Pokaždé, když mě podobné myšlenky napadaly, pokaždé, když se mě začala zmocňovat úzkost způsobená tolikrát zlomeným srdcem, zlobila jsem se sama na sebe, protože on mi nikdy nedal důvod o něm pochybovat. Až do té poslední chvíle, která mě tolik překvapila a tolik ochromila.

Protože jsem myslela, že žádný důvod nemá.

Den předtím kupoval zmrzlinu mně. Šla jsem s ním do kina na film, který mě vůbec nezajímalo, a sháněli jsme po městě krabičku, v níž dovnitř propašujeme tolik zmrzliny, až se na ni do konce života nebudu moct podívat.

Plán vyšel.

Když teď vidím ten kyblík plný zelené dřeně, chce se mi zvracet.

Byla to jedna z těch chvil, které jsem si chtěla navždycky zapamatovat. Přišla jsem si jako ve filmu, bylo to moc krásné, než aby se to doopravdy dělo mně, ale teď bych všechny ty vzrušující a krásné vzpomínky nejradši zničila.

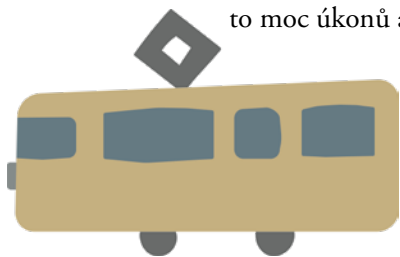
Protože on s tím začal. Protože on těmi čtyřmi slovy zničil všechno.

Hlavní nádraží je plné lidí. Utíkají. Přemýšlí. Každý z nich s sebou táhne problémy, starosti, čím víc lidí se nakupí, tím víc smutku tam je.

Topím se v něm. V sobě. V nich.

Čekám na **šalinu**. Klepu se.

Vždycky jsem se bála jí jezdit sama. Neuměla jsem to. Koupit si lístek, nasednout, hlídat zastávky, vysednout, bylo to moc úkonů a moc stresu.

S ním jsem se o nic z toho starat nemusela. Posadila jsem se, on se skláněl nade mnou, držel můj batoh, díval se na mě, jako bych byla největší zázrak, který se mu kdy objevil před očima.

Jezdili jsme spolu odpoledne, když jsme mířili na jeho koleje.

Jezdili jsme spolu ráno, když mě vyprovázela na autobus.

Nikdy mě nenechal jít samotnou. Nechtěl, abych se bála. Teď tu ale není a já jsem sama. Mobil mám strčený v kapse džínů, bílé dráty od sluchátek se vlní od něj až k mým uším. Kolem stojí lidé. Lidé. Lidé.

Každý krok, který jsem udělala od toho, co jsem vystoupila z autobusu, jsem dělala spolu s ním.

Vidím ho. Vidím, jak se směje. Vidím jeho pihy. Vidím ho a bolí to a já stojím, jsem jako skála, nikdo není schopný to prohlédnout, všimnout si toho, jak se mnou otřásá smutek a vztek, protože to všechno zkazil, i když jsem mu nedala jediný důvod.

„Kdyby bylo něco špatně, řekni mi to, dobře?“ prosila jsem ho. A on se na mě usmál a vydechl, že ho nic nenapadá, a další den napsal, že už to nefunguje, že už si nemáme co říct a že to přece musím vidět taky.

Šalina je tady. Zastaví. Dveře se otevrou, ven vystupují cestující, vnitřek stroje je stále stejně plný, jen s jinou posádkou. Na tom mu ovšem nezáleží. On jenom převáží lidi tam a zase zpátky.

Měla bych tam nastoupit taky. Místo toho ho nechám ujet.

Potřebuju to udělat ještě naposledy.

Cestu šalinou, v níž se nakonec usadím, totiž znám moc dobře. Všechny zastávky, jejich jména, jak vypadají, kolik času mezi nimi uplyne. Jezdili jsme tam a zase zpátky vždycky jenom touhle trasou.

Klikatí se kolem jeho školy. Míří s jistotou jemu vlastní až pod jeho okna.

Sedím na sedačce, na které přede mnou sedělo tolik jiných. Snažím se nepředstavovat si je, ale možná je nakonec lepší představovat si všechny ty neznámé tváře, které existují jenom v mé hlavě, tváře lidí, kteří nikdy nikomu neublížili. Protože nevím, jestli jsou vůbec skuteční, ovšem jsou v mé moci, a tak jim to můžu nařídit. Žádná bolest. Žádná zrada.

Žádné sliby o tom, že mi neublíží jako jiní, zatímco to nakonec udělají s mnohem větší vervou a intenzitou.

Srdíčka na mých teniskách. Znovu mi na nich ulpí pohled. Znovu je začnu počítat.

Měl je rád. Měl rád i mě.

Divím se, že jsou pořád v celku a nepopraskala.

To moje totiž nepřežilo.

Vedle mě sedí nějaký muž. Co nejusilovněji se od něj odtažuji. Nechci, aby byl tak blízko, protože je to muž a protože muži ubližují, vždycky mi jenom ublížili. Což je toxická myšlenka, za kterou se nenávidím, ale zároveň v tuhle chvíli nenávidím je a bojím se, že mě ten strach jen tak neopustí.

V mých sluchátkách hraje pořád dokola ta jedna píseň. Vysmívá se mi. *Mělas to čekat. Mělas to předvídat. Jako by to někdy dopadlo jinak.*

Jenže já opravdu věřila. Opravdu jsem si myslela, že tohle je o tolik jiné.

A vlastně bylo. Jenže to skončilo stejně.

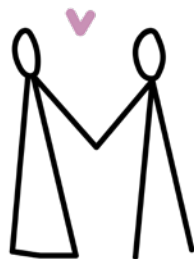
Nejsou nakonec všechny vztahy jenom variabilně dlouhé cesty k rozchodu? Tak proč se snažit.

V rytmu si klepu ukazováčkem do stehna. Všimnu si, že po mně pokukuje nějaký kluk. Když navážeme oční kontakt, usměje se.

Zamračím se v odpověď. Sklopím pohled.

Při pohledu na něj nevidím kudrnaté vlasy, brýle na nose nebo zelenou džísku, ne. Vidím slzy dívek, kterým ublížil.

Přede mnou se o sebe opírá nějaký pár. Tvoří si vlastní vesmír. Jenom oni dva, hranicemi jsou jejich propletené paže, strážce sídlí v jejich očích, které se do sebe navzájem vpíjí a vytváří naprosto nový, unikátní odstín duhovek.

Dívka leží chlapci na hrudi. On si ji přidržuje v pase, svou dlaň má položenou na jejím žlutém háčkovaném svetříku. Kdykoli sebou šalina zamele, všimnu si, že ji chytí trochu pevněji, aby neupadla, aby se jí nic nestalo.

Je tohle láska? Oni si to určitě myslí. Ale jak dlouho to vydrží? Jak dlouho bude jejich vesmír konstantní, než se začne rozpadat, než dojde k tomu velkému třesku, který všechno změní?

Políbí ji. Odvrátím zrak.

On líbal mě. Mě a jenom mě, nebo jsem si to alespoň myslela, nebo to tak alespoň být mělo, ale nakonec to možná ani pravda nebyla.

Nejsem takovej, za jakýho mě máš.

Ne? Seš sériovej vrah?

Jenom kretén, co se vídá s jinýma holkama.

Celou noc jsem brečela. Celou noc jsem si představovala všechny ty holky, které líbal, když jsem s ním nebyla.

Všechny ty holky, kterým říkal: Jsi nádherná. Hrozně se mi líbíš. Mám rád tvůj smích. Líbí se mi, když povídáš. Jsi krásná. Úžasně voníš. Můj poklad. Jsi úžasná. Úžasná, úžasná, úžasná.

Strašně dlouho jsem k nikomu necítil to, co k tobě.

Zarývám nehty do dlaní.

Nikoho nemám radši než tebe.

A pak je vodil na lavičky, na kterých jsme seděli spolu. Ležel s nimi ve své posteli, do které tahal mě, půjčoval jim svoje trička, možná proto jich měl tak málo, protože jich bylo tak moc.

Šalina zastaví. Lidé vystupují. Nastupují.

Zamilovaný pár zůstává stát a zůstává zamilovaný, ale ani jedno není stav konečnosti.

Protože nic není. Další den mi psal. Prý mi neřekl pravdu. A pak mi do telefonu vykládal pohádky o tom, že to řekl, protože si myslel, že to bude jednodušší, řekl mi toho tolik, tolik bezcen-